

Hogy másról van szó

A történés – mint mindig – áltörténés; jó, jó
 Szavaink álszavak; ekképpen
 nyugodtan ráaggathatjuk őket
 a „történésre”, de minek
 (Mondjuk, hogy nem célunk az álkatarzis)

A csapda, amelyet egy névszó állít(hat) – állít! – nekünk,
 könnyen elkerülhető (némi gyakorlattal),
 de mely partra száműz – ez itt a kérdés –
 a józan óvatosság?
 - Ott nem ál- semmi, no persze, de
 nő-e ott bármi is?

Nagy fehér szűz papírlapokkal
 álmodom mostanában
 A rejtőzködő Isten kéziratlapjai
 [Nagyon földhözragadt kép' még mindig]
 Vannak-e ikes igék az angyalnyelvben?
 Folyik-e egyáltalán a találgatás?

A valódi történést nem venni észre
 Körültörténik minket szüntelen
 (mintegy fehér jeszintézisünktől kísérve),
 így azt hihetni: ő a háttér
 Ősz, tavasz. Nyár. Tél.

Születés, nemzés, halál (Némiképp
 egocentrikusabban)
 Rejtett forrású madárfütty, fűrt virágok,
 bőr üzen bőrnek tengerillatot...
 (Um Gottes willen! Már-már [?!] giccsesen)

*Nyugodt, nagy, lomha folyamokról is álmodom
Mindmáig kibetűzetlen távírószalagok
Rögeszménk az, hogy másról van szó
– Valamihez képest biztosan másról...*

Nem, nem célunk az álkatarzis.

Budapest

Tatár Sándor